

צידה לדרך:

סלון תורני אקטואלי לילדי ישראל

יו"ל מידי שבוע עם תכנים מגוונים!

פרשת כי תבוא

עלון מס' 16

בדרך הפרשה

הנהלת קרן ההסעות מברכת את תלמידי
בתי הספר בשנת לימודים פוריה ומוצלחת!

עמלו ויתן לו קציר טוב, יכול טוב ובשעה טובה.

כאשר הגיעו, סוף-סוף, מי הקציר, היו אלו ימי שמחה וגיל בארץ ישראל. החקלאי יודע אל נכון כי עליו להודות לה' על ברכותיו. כהודאה לה', נקבעה מצות ה"בכורים".

כאשר הפרות הראשונים משבעת המינים שנשתבחה בהם ארץ ישראל החלו לצמח, היה יוצא החקלאי אל השדה וקושר סרט סביב לפרות ואומר: "הרי אלו בכורים". סרט זה יהיה סימן לזמן בו הפרי יגדל ויבשיל ויהיה ראוי להבאה אל בית המקדש. כשהתקרב חג השבועות, החלה חגיגה אמתית: בכל עיר ואזור היו מתאספים בעלי פרות בכורים רבים יחדו ויוצאים בשירות לעבר ירושלים. שור שקרניו מצפות זהב ובעלי כלי נגינה (חליל) היו צועדים לפניהם, ובכל מקום בו עברה השירה היו אנשים עוצרים ממלאכתם ומקדמים בכבוד

בפרשתנו אנו לומדים על מצוה חביבה ושמה: מצות הבאת הבכורים. הבה נלמד על סדר מצוה קדושה זו:

ארץ ישראל היתה בימי קדם - ארץ חקלאית, אשר תקופת הקציר נחשבה בה לתקופה פורה ומאשרת. עבודת האדמה היא עבודה מפרכת, ויחד עם זאת אין עובד שפרי עבודתו ועמלו תלוי בכל-כך הרבה גורמים שהם חוץ לשליטתו. החקלאי תלוי לגמרי בחסדי ה"טבע" בכדי שעמלו יניב פרי. הוא זקוק לשמש - אה בכמות מדיקת, כדי שהיכול לא יתיבש או ישרף. גשם - אף הוא נחוץ לו, אה בעתו ובזמנו. הטל, הרוח ומזג האויר, לכל אלה השפעה מכרעת על היכול העתידי.

מה יכול, אפוא, החקלאי לעשות? יודע הוא כי "הטבע" בגמטריה "אלקים", וכי הפל מאתו יתברך. על כן נושא הוא את כפיו אל אביו שבשמים, ומתפלל אל ה' שיברך את

הקטע היה מתחיל במלים: "הגדתי היום לה' אלקיך, כי באתי אל הארץ אשר נשבע ה' לאבותינו לתת לנו". ומסתים: "ויבאנו אל המקום הזה, ויתן לנו את הארץ הזאת, ארץ זבת חלב ודבש. ועתה, הנה הבאתי את ראשית פרי האדמה, אשר נתתה לי ה'".
לאחר שפסיים לקרא, היה מניח החקלאי את הסל בצד המזבח, משתחוה ויוצא מהמקדש, שם מצטרף אל המוני החוגגים ברחובות ירושלים, שבאו מכל קצוות הארץ לחגג את היבול המברך ולהודות לבורא העולם על ברכותיו.

את פני מביאי הבכורים. כשהיו מתקרבים לירושלים היו שולחים שליח לפנייהם להודיע על בואם והכהנים היו יוצאים לקראתם ומכניסים אותם לירושלים בכבוד רב. כך היתה השירה ממשיכה עד שהגיעו להר הבית ולבית המקדש.
בבית המקדש, קבלה את פניהם שירת הלויים במזמור מספר התהלים: "ארוממה ה' כי דליתני ולא שמחת איבי לי"...
החקלאים היו קוראים קטע מפרשתנו פרשת כי תבא, המודה לה' על כל הטובה אשר גמל עמהם.

בְּדֶרֶךְ הַמוֹסֵר

ולא-עלינו כְּאֲשֶׁר יֵשׁ יְהוּדֵי בְּצֵעַר, בְּאֶבֶל או בשכול, אָפְלוּ יְהוּדֵי שְׂאִינֵי מְכִירוֹ, אָפְלוּ בַקָּצֵה הַרְחוֹק שֶׁל כְּדוֹר הָאָרֶץ, חֲשִׁים כְּלָנוּ בְּאֶחָוָה, אַחִים לְצָרָה וְלְכָאֵב, וּבְסִיעָתָא דְשִׂמְיָא – אַחִים לְשִׂמְחָה וְלְהַצְלָחָה.
רבני ופעילי 'קרן ההסעות' פועלים על פי אמת מוסר זו. בכל קצות ארצנו הקדושה עמלים בהסעת ילדים לבתי ספר תורניים, בלוי רגשי וחנוכי, בטפוח ובהעשרה, ובהמשך – בלוי מימן ומלא תשומת לב בהפניה אל עבר עולם הישיבות הקדושות. בקיץ האחרון בקש אברה בני-ברקי לנסע לים עם חברו, פעיל ב'קרן ההסעות'. אמר לו החבר כי אינו פנוי, עליו לקחת את אחיו לבחינה בישיבה ולשיחה עם המשגיח. שאלו חברו בתמימות "איזו ישיבה?" והלה השיב ונקב בשם של ישיבה. הריים ההוא גבה ושאל "ישיבה זו? לשם אחיה נרשם? היא ידועה כשישיבה מצוינת, אה אין שם תלמידים מהעדה שלך?". הסביר הפעיל ב'קרן ההסעות': אני לוקח את אחי! בנים אנו לה' אלקינו ואב אחד לשנינו,

לאחר שבני ישראל נכנסו לארץ המבטחת, תהליך כבוש הארץ והנחלתה ארה ארבע עשרה שנה. לאט לאט החלו היהודים לקבל נחלת שדה וכרם, לעבד את האדמה ולהנות מיבולה. אולם כל עוד היו יהודים שטרם קבלו את חלקם בארץ, אף אחד לא התחייב עדין בכורים. מצות בכורים החלה רק לאחר שכל בני ישראל קבלו את ארץ ארצותם. אה מדוע לא התחייב כל יהודי בכורים מהעת בו קבל הוא את שדהו?
התורה מלמדת אותנו יסוד מוסרי עצום! מצות בכורים מחייבת לבוא מתוך שמחה. רק בעונת השמחה, בין חג השבועות לבין ימי חג הסוכות, בה השדות מלאים כל טוב והשפע מצוי, שמח היהודי ואז מביא וקורא פרשת בכורים לפני מזבח ה'. אין השמחה שורה בקרב העם היהודי בשעה שעדין ישנם אחים שחיים על מזודות' ולא התנחלו בארצותם בארץ ישראל. רק כאשר 'כלם מסדרים' - חלה עליהם מצות בכורים. מאז היותנו לעם חשים אנו ערבות ואחריות זה לזה. יהודי חש שמחה בשמחת אחיו,

כאשר פָּלְנוּ 'מְסַדְרִים' נְרַגֵּשׁ 'שְׁמִחָה'. שְׁמִיחָה כְּלָלִית וּפְרָטִית, שְׁמִיחָה שֶׁל מְצוּנָה. יְהִי רְצוֹן שְׁנֵרָאָה בְּקִיּוּם תְּפִלָּתֵנוּ מִזִּמְמִים הַנּוֹרָאִים הַבָּאִים לְקְרָאתֵנוּ לְשָׁלוֹם: "שְׁמִיחָה לְאַרְצָךָ וְשִׁשׁוֹן לְעִירְךָ וְצִמְיַחַת קֶרֶן לְבֶן יִשְׂרָאֵל מְשִׁיחָה, בְּמַהְרָה בְּיָמֵינוּ".

הוא גר בִּישׁוּב שְׁאִינוּ דְתִי, הַתְחַנֵּךְ בְּבִי"ס שֶׁל 'חֲנוּכָה הַעֲצָמָאִי' וְכַעַתָּה, בְּהַשְׁתַּדְּלוּת 'קֶרֶן הַהִסְעוֹת' נִרְשָׁם לִישִׁיבָה קְדוּשָׁה! 'קֶרֶן הַהִסְעוֹת' הִסְיַעוּ אוֹתוֹ לְבֵית סֵפֶר, וּמִסָּע זֶה מְמַשֵּׁיךְ בְּס"ד לְעוֹלָם הַיְשִׁיבוֹת! הוּא אַח שְׁלִי! וְאַגַּב, הוּא גַם אַח שְׁלֵךְ!!!

בְּדֶרֶךְ הַצְּדִיקִים

עִיר וְקִדִישׁ רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי עָמַד וְשָׁר בְּרַבִּים אֶת פִּיּוּטוֹ שְׁחָבַר: "וְאַמְרַתֶּם כֹּה לְחִי - רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי", וּמַחֲבַת הַקֶּדֶשׁ הַתְּפָרָסִם פִּיּוּט מְקַדֵּשׁ זֶה עַד שֶׁכָּכֵל קַהְלוֹת יִשְׂרָאֵל מְשׁוֹרְרִים זָמַר זֶה "תּוֹרַתוֹ מִגֵּן לֵנוּ, הִיא מְאִירַת עֵינֵינוּ...".

סְפוּר מְדָהִים כְּרוּךְ בְּפִטְרֵתוֹ וּקְבוּרָתוֹ שֶׁל רַבֵּנוּ. בְּלֵיל י"ג בְּאֵלוּל שְׁנַת תַּרְס"ט (הַשְּׁבוּעָה לְפָנָי 111 שָׁנָה) הִתְעוֹרַר רַבִּי בֶן צִיּוֹן חָזַן, מְחַכְמֵי יְרוּשָׁלַיִם, מְדַפְּיָקוֹת עַל דָּלְתוֹ. נִגַּשׁ וּפְתַח אֶת הַדָּלֶת וְהוּא רוֹאֶה יְהוּדִי עוֹמֵד עִם אֶת חִפְיָהּ בְּיָדוֹ. הֵלֶךְ מְסַפֵּר לְרַבִּי בֶן צִיּוֹן כִּי זֶה עֵתָה סִיִּם לְכָרוֹת אֶת קְבָרוֹ שֶׁל רַבֵּנוּ יוֹסֵף חַיִּים מְבַכָּל בְּהַר הַיְזִיתִים, סְמוּךְ לְקְבָרוֹ שֶׁל רַבֵּנוּ רֵאשׁ הַמְּקַבְּלִים הַרְשָׁ"ש, וּמְבַקֵּשׁ הוּא 'חֲצִי לִירָה' עֹבֹר עֲכוּבְדָתוֹ. רַבִּי בֶן צִיּוֹן לֹא הִכִּין בְּמָה מְדַבֵּר! הֵרִי רַבֵּנוּ יוֹסֵף חַיִּים מְנַהִיג אֶת עֲדָתוֹ בְּפִבְלָה! הַתְּעַקֵּשׁ הַ'קְבָרָן' וַיִּלְכּוּ שְׁנֵיהֶם יַחְדָּו לְהַר הַיְזִיתִים. עָלוּ לְחַלְקַת הַקְּבוּרָה הַחֲשׂוּבָה

הַשְּׁבוּעָה, בְּיוֹם י"ג אֵלוּל, חָל יוֹם הַהִלּוּלָא שֶׁל רַבֵּנוּ יוֹסֵף חַיִּים, הַ'בֶּן אִישׁ חַי', רַבָּה שֶׁל גְּלוּת בְּכָל בְּדוּרוֹת הָאַחְרוֹנִים, שֶׁשְׁמַעוֹ הֵלֵךְ בְּכָל הַמְּדִינּוֹת וְהִגִּיעַ אֶפֶר לִיהוּדֵי אֲשַׁכְנָז וְלְקַהְלוֹת הַחֲסִידוּת. רַבֵּנוּ זָכָה וְהַטְּבִיעַ חוֹתָם שֶׁל אָמַת בְּכָל מְקַצְוֹעוֹת הַתּוֹרָה וְשִׁמּוּ נִשְׂא בְּהַעֲרָצָה גְּדוּלָּה. לְפָנֵיכֶם עֲבָדוֹת אוֹדוֹת רַבֵּנוּ 'הֵרִי"ח הַטוֹב' (כְּפִי שְׁכִנּוּהוּ צְדִיקִים) וּמִהֵן נִקַּח מוֹסֵר וְדַעַת.

מִיְלֻדוֹתוֹ נִכְרַ בְּכַשְׁרוֹנוֹתָיו הַמְּיָחָדִים, בְּמַדּוּתָיו הַנְּעֻלוֹת וּבְכַשֵּׁר הַזְּכָרוֹן הַמְּדָהִים שֶׁלוֹ. בְּהִיוֹתוֹ יָלֵד כְּבֶן שֶׁבַע שָׁנִים, נִפְּל לְבְּאֵר עֲמָקָה בְּחָצֵר בֵּיתוֹ וּלְאַחַר שְׁנַצֵּל בְּנֵס, נִדְר לְהַקְדִישׁ אֶת חַיָּיו לְלַמּוּד הַתּוֹרָה. מִיוֹם זֶה הִשְׁקִיעַ יוֹתֵר וְיוֹתֵר בְּלַמּוּדִים, מִתּוֹךְ קִדְשָׁה וְטְהָרָה, וּמִדֵּי יוֹם בְּיוֹמוֹ עִם תַּם שְׁעוֹת הַלַּמּוּד בַּתְּלַמּוּד תּוֹרָה, הָיָה מְמַשֵּׁיךְ לְעַבְרַת הַיְשִׁיבָה הַמְּקוּמֵית, שֶׁם הוֹסִיף לְעַמֵּל בַּתּוֹרָה.

פְּיֻטָן גְּדוּל הָיָה רַבֵּנוּ, וּבְעֵלְיָתוֹ לְאַתְרָא קְדִישָׁא מִירוֹן, לְהַשְׁתַּטֵּחַ עַל קְבָרוֹ שֶׁל

קרן ההסעות
גלגל ההצלה של ילדי ישראל!

מגבית חיחס להצלת הילדים מדרת שחת:

1700-50-66-22

מחזור מימון להסעה וזיין להם איך להגיע ללמוד תורה! לצערינו חלפי ילדים וילדות עדיין לח שובצו בהסעות

בית יעקב לנו ונלכה?

בסיעתא דשמיחא מתחילות בנותינו היקרות את שנה"ל, חיותם גם מתחילים תלמודי התורה ובתי הספר של החינוך העצמאי שבערי השדה את הלימודים.

בידכם הדבר - חמצו ילד חו ילדה שיגיעו גם הם לחינוך תורני ולח לחינוך חילוני ח"ו

לצערינו חלפי ילדים וילדות עדיין לח שובצו בהסעות מחוסר מימון להסעה וזיין להם איך להגיע ללמוד תורה!

את הקברו שהגיע אליו באותו לילה, אך אמרו לו שהוא נפטר ממש בזמן האחרון! חכמי ירושלים סמכו ידיהם על רבי בן ציון והבינו כי אמנם רבנו נפטר ונקבר בבבל, אך מלאכי השרת העבירו אותו ירושלימה, לקבורה מול מקום המקדש במרומי הר הזיתים!

עד ימינו עולים רבים להשתטח על "קברו" של רבנו איש חי בהר הזיתים.

ושם הראה הקברו לרבי בן ציון בדיוק את המקום בו קבר את רבנו הבן איש חי. שלם רבי בן ציון לאיש את חצי הלירה, וילה לדרך. רבי בן ציון נצר את הענן בלבו, אך כעבור יום-יומים הגיעה השמועה המרה על הסתלקות רבנו לשמי רום, ונדע כי נפטר בדיוק בו בליל בו העיר הקברו את רבי בן ציון! הוא פנה ל'חברה קדישא' לפגש

בְּדֶרֶךְ הַחֵידָה:

ענו על לפחות אחת מהשאלות הבאות:

- בפרשה לומדים על מצות 'בעור מעשרות'. מתי מקימים מצוה זו?
- בהר עיבל קללו: "ארור מפה רעהו בסתר". מה משמעות מעשה זה?

שלחו לנו למייל: zaida@kerenh.org.il או לפקס 03-8004455 ומי שפטר את החידות – נפרסם את השם שלו עם הפתרון בעלון הבא.

תשובות לפרשת כי תצא

☀ בפר' כי תצא מצוות רבות מאד. המספר הכי גבוה מכל פרשיות התורה. כמה מצוות יש בפרשה זו?
בפרשת כי תצא יש 74 מצוות!!

☀ את הפסוקים האחרונים בפרשת כי תצא אנו קוראים פעם נוספת בכל שנה, וקריאתה היא מצוה דאורייתא. כמה עוסקים פסוקים אלה?
בסוף פרשת כי תצא קוראים על מצות 'כירת מעשה עמלק', אותה קוראים גם בשבת "זכור" שלפני פורים.

הפותרים: יהודה ש. | שלמה ד. | אביגדור ה. | מוישי ה. | שושי ל. | רבקי ד. | אילה ה.

מעונינים להנציח את העלון הבא לזכות יקירכם?
צרו איתנו קשר במייל: zaida@kerenh.org.il

**רוצים את העלון אצלכם?
שלחו בקשה לדוא"ל zaida@kerenh.org.il ונשלח אליכם!**

ת.ד. 257 בני ברק או בהעברה לבנק הפועלים סניף 655 מס' ח-ן: 339991 קרן הסעה וסיוע לתלמידי החינוך העצמאי ע"ד 95-659-804-5 התרומות מוזכות לצרכי מס לפי סעיף 46 כמו"כ ניתן לתרום בקלות ובמהירות בכל עמדות "נדדים פלוס" בדחבי הארץ